

FAPTA VITEJEASCĂ A PAPAGALULUI CARUDO

Dar doctorul grăi astfel către animalele:

— Prieteni, nu trebuie să ne pierdem firea! Trebuie să ieșim din temnița asta blestemată, căci ne așteaptă maimuțele bolnave! Terminați cu plînsul! Mai bine haideți să chibzuim cum să scăpăm de-aici.

— Nu, dragă doctore, zise Crocodilul, și începu să plîngă și mai tare. N-avem scăpare. Sîntem pierduți! Ușile temniței noastre sînt de fier. Putem noi să le spargem? Mîine, în revărsat de zori, o să vină Barmaleus și-o să ne ucidă pe toți!

Rața Kika suspină. Cici oftă adînc. Dar doctorul sări în picioare și exclamă voios:

— Și totuși o să scăpăm din închisoare!

Îl chemă pe papagalul Carudo, îl trase deoparte și îi șopti ceva la ureche. Îi șopti atît de încet, încît nimeni, afară de papagal, nu auzi ce spuse. Papagalul dădu din cap, apoi grăi surîzînd:

— Prea bine!

Zicînd acestea, se îndreptă spre fereastră, se strecură printre zăbrelele de fier și zbură spre Barmaleus.

Barmaleus dormea buștean în patul său. Sub pernă era ascunsă cheia uriașă de la ușa de fier a închisorii.

Papagalul se furișă încetișor și scoase cheia de sub pernă. Dacă tîlharul s-ar fi trezit, ar fi ucis negreșit pasărea cea neînfricăată.

Dar noroc că tîlharul dormea dus.

Cutezătorul Carudo înhăță cheia și zbură cît îl țineau puterile îndărăt spre închisoare.

Uf, grea mai era cheia asta! Carudo era cît pe ce s-o scape din gheare. Dar izbuti să ajungă cu bine la închisoare.

Intră pe fereastră și dădu cheia doctorului Aumădoare. Doctorul sări în sus de bucurie când văzu că papagalul îi aduce cheia de la ușa temniței.

— Ura! Sîntem salvați! strigă el. Să fugim degrabă, pînă nu se trezește Barmaleus!

Doctorul luă cheia, deschise ușa și alergă afară. După el — toate animalele sale. Sînt liberi! Liberi! Ura!

— Îți mulțumesc, bravule Carudo! spuse doctorul. Ne-ai salvat de la moarte. Dacă nu erai tu, am fi pierit cu toții. Odată cu noi ar fi pierit și sărmanele maimuțe bolnave.

— Nu! spuse Carudo. Tu m-ai învățat ce trebuie făcut ca să ieșim din temnița asta!

— Repede! S-ajungem la maimuțele bolnave! rosti doctorul și o porni zorit spre desișul pădurii. După el veneau toate animalele sale.

PODUL MAIMUȚELOR

Cînd Barmaleus află că doctorul Aumădoare a scăpat din temniță, se mînie cumplit. De furie, începu să bată din picioare, iar ochii-i scăpărau scînteii.

— Hei, slujitorii mei credincioși! strigă el. Luați urma doctorului Aumădoare.

Slujitorii se afundară în desișul pădurii, în căutarea doctorului Aumădoare. În vremea asta, doctorul Aumădoare, cu toate animalele sale, străbătea Africa înspre Țara Maimuțelor. Mergea foarte repede. Purcelușul Groh-Groh, care avea picioarele scurte, nu izbutea să se țină după el. Doctorul îl luă în brațe, dar obosi repede, căci purcelușul era greu.

— Tare-aș vrea să mă odihnesc! zise el. De-am ajunge mai degrabă în Țara Maimuțelor!

Cici se cățără într-un copac înalt și începu să strige cît o ținea gura:

— Se vede Țara Maimuțelor! Țara Maimuțelor e aproape! Curînd o s-ajungem în Țara Maimuțelor!

Doctorul rîse bucurînd și porni grăbit mai departe.

Maimuțele bolnave îl zăriră de departe pe doctor și începură să bată voioase din palme:

— Ura! A sosit doctorul Aumădoare! O să ne vindece degrabă și mîine o să fim iar sănătoase!

Dar îndată, din desișul pădurii ieșiră slujitorii lui Barmaleus, alergînd să-l prindă pe doctor.

— Prindeți-l! Puneți mîna pe el! strigau ei.

Doctorul fugea cît îl țineau picioarele. Deodată în fața lui apăru un rîu. Nu putea fugi mai departe. Rîul era adînc și lat, nici vorbă să-l treci înot. Slujitorii lui Barmaleus vor sosi dintr-o clipă în alta și-l vor prinde! Ah, dacă peste rîul ăsta ar fi un pod, doctorul ar trece iute și ar ajunge într-o clipă în Țara Maimuțelor!

— Vai, sărmanii de noi! zise purcelușul Groh-Groh. Cum o să trecem de partea cealaltă? Nelegiuîții ăștia o să ne prindă îndată și-o să ne azvîrle iarăși în temniță.

Deodată însă una din maimuțe începu să strige:

— Podul! Podul! Faceți podul! Grabnic! Nu zăboviți nici o clipă! Faceți podul! Podul!

Doctorul se uită împrejur. Maimuțele n-au nici fier, nici piatră. Din ce-o să facă podul?

Dar maimuțele construîră un pod care nu era nici din fier și nici din piatră, ci din maimuțe vii. Pe malul rîului creștea un copac. O maimuță se prinse de copac, iar alta se prinse de coada ei. Astfel toate maimuțele se întinseră ca un lanț lung între cele două maluri înalte ale rîului.

— Iată și podul, fugi! strigară maimuțele către doctor. Doctorul o luă pe bufnița Bumba și păși zorit peste

maimuțe, peste capetele și spinările lor. După el—toate animalele sale.

— Mai repede! strigară maimuțele. Mai repede! Mai repede!

Era greu să treci peste podul viu al maimuțelor. Animalele doctorului se temeau c-o să alunece dintr-o clipă în alta și-o să cadă în apă.

Dar podul era trainic, maimuțele se țineau zdravăn una de alta și doctorul ajunse repede pe malul celălalt cu toate animalele sale.

— Repede, înainte! strigă doctorul. Nu trebuie să zăbovim nici o clipă, căci ne prind vrăjmașii. Priviți, trec și ei peste podul maimuțelor... Îndată o să fie aici! Repede! Haideți repede!

Dar ce-i asta? Ce s-a-ntîmplat? Priviți: chiar la mijlocul podului, una din maimuțe își desprinsese degetele, podul se prăvăli, se destrămă, iar slujitorii lui Barmaleus căzură, rostogolindu-se de la mare înălțime, drept în râu.

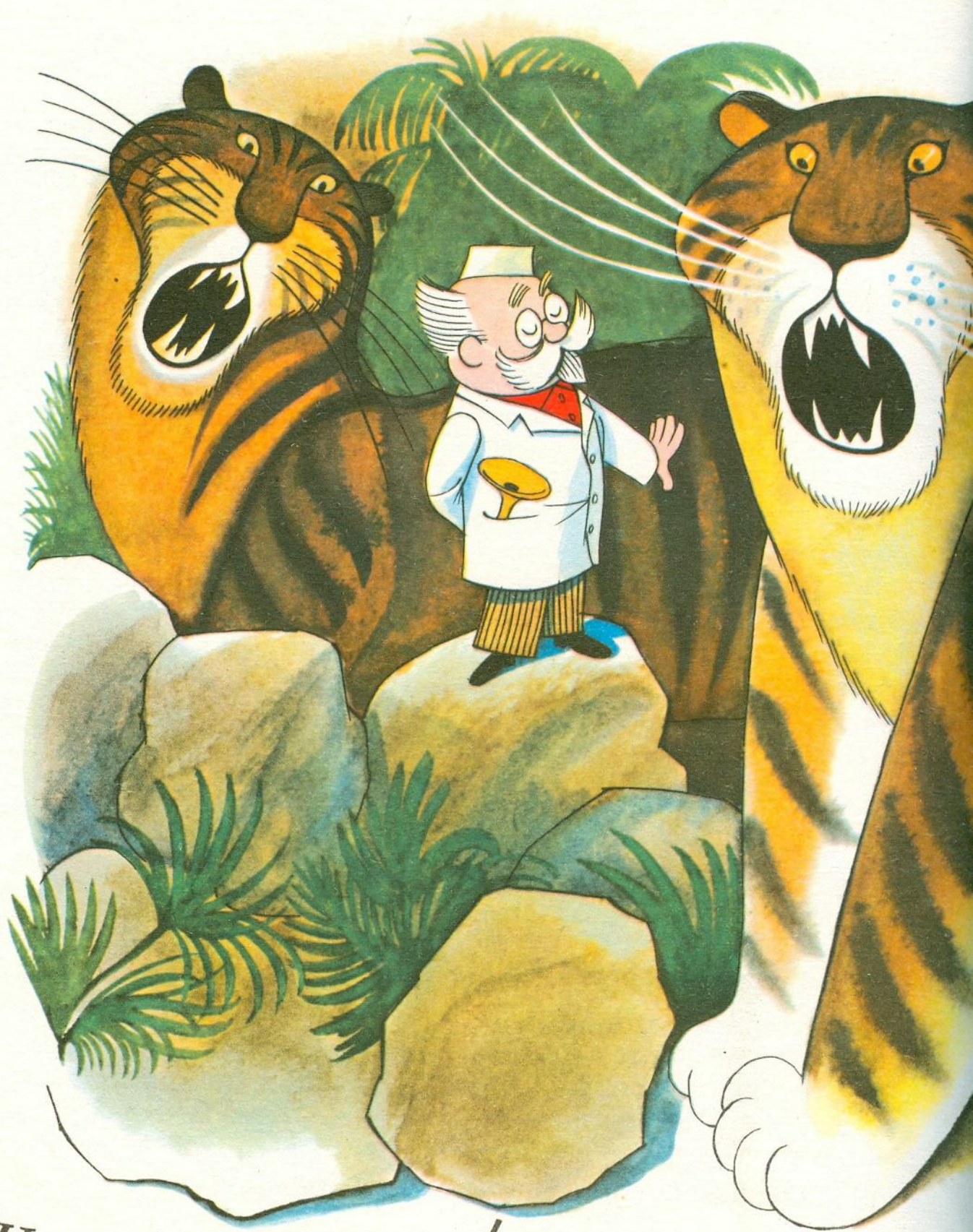
— Ura! strigară maimuțele. Ura! Doctorul Aumădoare e salvat! Nu mai are de cine se teme! Ura! Vrăjmașul n-a pus mîna pe el! Acum o să-i vindece pe bolnavii noștri! Ei sînt aici, aproape, plîng și se vaită!

ANIMALE FĂRĂ MINTE

Doctorul Aumădoare se grăbi să ajungă la maimuțele bolnave. Ele zăceau pe pămînt și gemeau. Erau tare bolnave.

Doctorul se apucă de treabă. Trebuia să dea fiecărei maimuțe cîte o doctorie: unora picături, altora prafuri. Trebuia să le pună la toate comprese reci la cap și cataplasme cu muștar pe spate și pe piept. Erau multe maimuțe bolnave, iar doctorul nu avea nici un ajutor.

-Hîrrrr! Șterge-o de-aici cît mai ești

întreg! îi răspunseră tigrii cei vârgați.

Singur n-o poți scoate la capăt cu atîta treabă!

Kika, Crocodilul, Carudo și Cici îl ajutau fără preget, dar obosiră curînd și doctorul avea nevoie de alte ajutoare.

Se duse în pustiu, unde trăia leul.

— Fii așa de bun, îi zise el leului, ajută-mă, te rog, să îngrijesc maimuțele.

Leul trufaș se uită fioros la Aumădoare:

— Tu știi cine sînt eu? Eu sînt leul, regele animalelor! Cum îndrăznești să mă rogi să îngrijesc niște maimuțe păcătoase?

Atunci doctorul se duse la rinoceri.

— Rinocerilor! zise el. Ajutați-mă să lecuiesc maimuțele! Ele sînt multe, iar eu — unul singur. Fără ajutor n-am s-o pot scoate la capăt.

Drept răspuns, rinocerii îi rîseră în nas:

— Vezi să nu te-ajutăm! Fii mulțumit că nu te-am luat în coarne!

Doctorul se mînie foc pe rinocerii cei răi și dădu fuga în pădurea din vecinătate, unde trăiau tigrii cei vărğați.

— Tigrilor! Ajutați-mă să vindec maimuțele!

— Hîrrr! Șterge-o de-aici cît mai ești întreg! îi răspunseră tigrii cei vărğați.

Doctorul plecă tare întristat.

Curînd însă fiarele cele rele fură aspru pedepsite.

Cînd leul se întoarse acasă, leoaica îi spuse:

— Copilașul nostru s-a îmbolnăvit. Toată ziua plînge și se vaită. Ce păcat că vestitul doctor Aumădoare nu e în Africa! E priceput ca nimeni altul. Nu degeaba e atît de iubit. Ar fi putut să-l vindece și pe fiul nostru.

— Doctorul Aumădoare e aici, spuse leul. Uite acolo, dincolo de palmieri, în Țara Maimuțelor! Adineauri am stat de vorbă cu el.

— Ce noroc! exclamă leoaica. Dă fuga și cheamă-l să-l vadă pe fiul nostru.

— Nu, nu mă duc, zise leul. N-o să-l vindece pe fiul nostru, pentru că eu l-am jignit.

— L-ai jignit pe doctorul Aumădoare! Acum ce-o să ne facem? Nu știai că Aumădoare este cel mai bun și cel mai grozav doctor? E singurul dintre oameni care știe să vorbească pe limba animalelor. El lecuiește tigri, crocodili, iepuri, maimuțe și broscuțe. Da, da, vindecă și broscuțe, fiindcă-i tare cumsecade. Și pe omul ăsta tu l-ai jignit! L-ai jignit tocmai atunci când fiul tău s-a îmbolnăvit! Acum ce-ai de gând să faci?

Leul rămase buimăcit. Nu știa ce să mai zică.

— Du-te la doctor și spune-i că-ți ceri iertare! strigă leoaica. Ajută-l cum poți. Fă tot ce-ți spune și roagă-l să vină și la noi, să-l vindece pe puișorul nostru!

Nemaiavînd ce zice, leul se duse la doctorul Aumădoare.

— Bună ziua, rosti el. Am venit să-mi cer iertare pentru purtarea mea urîță. Sînt gata să te ajut... N-am nimic împotriva să dau maimuțelor doctorii și să le pun comprese.

Și leul se apucă de treabă. Trei zile și trei nopți îngriji de maimuțele bolnave, apoi se apropie de doctorul Aumădoare și-i spuse sfios:

— Fiul meu, la care țin ca la ochii din cap, s-a îmbolnăvit... Fii bun, te rog, și vino să-l vezi pe sărmanul puișor!

— Bine! spuse doctorul. Bucuros! Chiar astăzi am să-l vindec pe fiul dumitale.

Doctorul se duse în peștera leului, dădu puiului un leac miraculos, iar acesta se însănătoși degrabă. Leul era fericit și murea de rușine c-a fost în stare să-l jignească pe doctorul cel bun.

Pe urmă se îmbolnăviră puii rinocerilor și ai tigrilor. Aumădoare îi înzdrăveni și pe ei numaidecît. Atunci rinocerii și tigrii spuseră:

— Ne e tare rușine că ne-am purtat urît cu dumneata!

— Nu-i nimic, spuse doctorul. Altă dată să aveți mai multă minte. Acum haideți să-mi ajutați să lecuiesc maimuțele.

DARUL

Animalele îl ajutară pe doctor cu toată rîvna, iar maimuțele se înzdrăveniră fără zăbavă.

— Să mulțumim doctorului că ne-a vindecat de boala cea cumplită, grăiră ele. Pentru asta trebuie să-i dăruim ceva frumos. Să-i dăm în dar un animal pe care oamenii nu l-au mai văzut vreodată. Un animal care nu se află nici la circ, nici la grădina zoologică.

— Să-i dăruim o cămilă! strigă o maimuță.

— Nu, zise Cici. Nu-i trebuie cămilă. A văzut destule cămile. Toți oamenii au văzut cămile, și la grădina zoologică, și pe stradă.

— Atunci un struț! strigă o altă maimuță. Să-i dăm un struț!

— Nu, zise Cici. A văzut și struți.

— Dar tragempinge o fi văzut? întrebă a treia maimuță.

— Nu, tragempinge n-a văzut niciodată, răspunse Cici. Nici un om n-a văzut vreodată un tragempinge.

— Minunat! se bucurară maimuțele. Acum știm ce-o să-i dăruim doctorului: un tragempinge!

TRAGEMPINGE

Oamenii n-au văzut niciodată un tragempinge, fiindcă aceste făpturi se tem de oameni. De cum zăresc vreun om, o și tulesc în tufișuri.

Alte animale pot fi prinse când închid ochii și adorm. Vă apropiați de ele pe la spate și le apucați de coadă. Dar de tragempinge nu vă puteți apropia pe la spate,

fiindcă la spate tragempinge are un cap la fel ca cel din față.

Da, are două capete: unul în față, altul în spate. Când i se face somn, întâi doarme un cap, apoi celălalt. Niciodată nu adoarme pe de-a-ntregul. Când un cap doarme, celălalt privește împrejur, să nu se furișeze vreun vânător. Iată de ce vânătorii n-au izbutit să prindă un tragempinge, iată de ce acest animal nu există în nici un circ și în nici o grădină zoologică.

Maimuțele hotărîră să prindă un tragempinge pentru doctorul Aumădoare. Dădură fuga în adîncul pădurii și găsiră locul unde se adăpostea treagempinge.

El le zări și o rupse la fugă, dar maimuțele îl înconjura-
ră, îl prinseră de coarne și-i grăiră așa:

— Dragă Tragempinge! Nu vrei să pleci cu doctorul Aumădoare departe-departede și să locuiești în casa lui cu celelalte animale? Acolo o să te simți bine și n-o să duci lipsă de nimic.

Tragempinge clătină din amîndouă capetele și grăi din amîndouă gurile deodată:

— Nu!

— Doctorul e un om bun, ziseră maimuțele. O să-ți dea să mănînci turtă dulce făcută cu miere, iar dacă te-mbolnăvești, o să te vindece de toate bolile.

— Mi-e tot una! grăi Tragempinge. Eu vreau să rămîn aici.

Trei zile-n șir maimuțele se căzniră să-l înduplece și, în sfîrșit, Tragempinge zise:

— Arătați-mi-l și mie pe doctoru-ăsta mult lăudat. Vreau să văd cum arată.

Maimuțele îl conduseră pe Tragempinge la căsuța unde stătea Aumădoare și bătură la ușă.

— Intră, zise Kika.

Cici, plină de mîndrie, aduse în odaie animalul cel cu două capete.

— Ce-i asta? întrebă doctorul cu uimire.

El nu mai văzuse niciodată asemenea minunăție.

— El e Tragempinge, răspunse Cici. Vrea să faceți cunoștință. Tragempinge este animalul cel mai neobișnuit din pădurile africane. Ia-l pe corabie și primește-l să stea în casa ta.

— Dar o să vrea el să meargă cu mine?

— O să merg bucuros, zise pe neașteptate Tragempinge. Mi-am dat seama numaidecât că ești un om bun: ai ochii atît de blînzi! Animalele te iubesc și eu știu că și tu iubești animalele. Dar, te rog să-mi făgăduiești că, de-o să mi se urască la tine, o să mă lași să mă întorc acasă.

— Negreșit că o să te las, spuse doctorul. Dar la mine o să te simți atît de grozav, încît nu cred c-o să mai vrei să pleci.

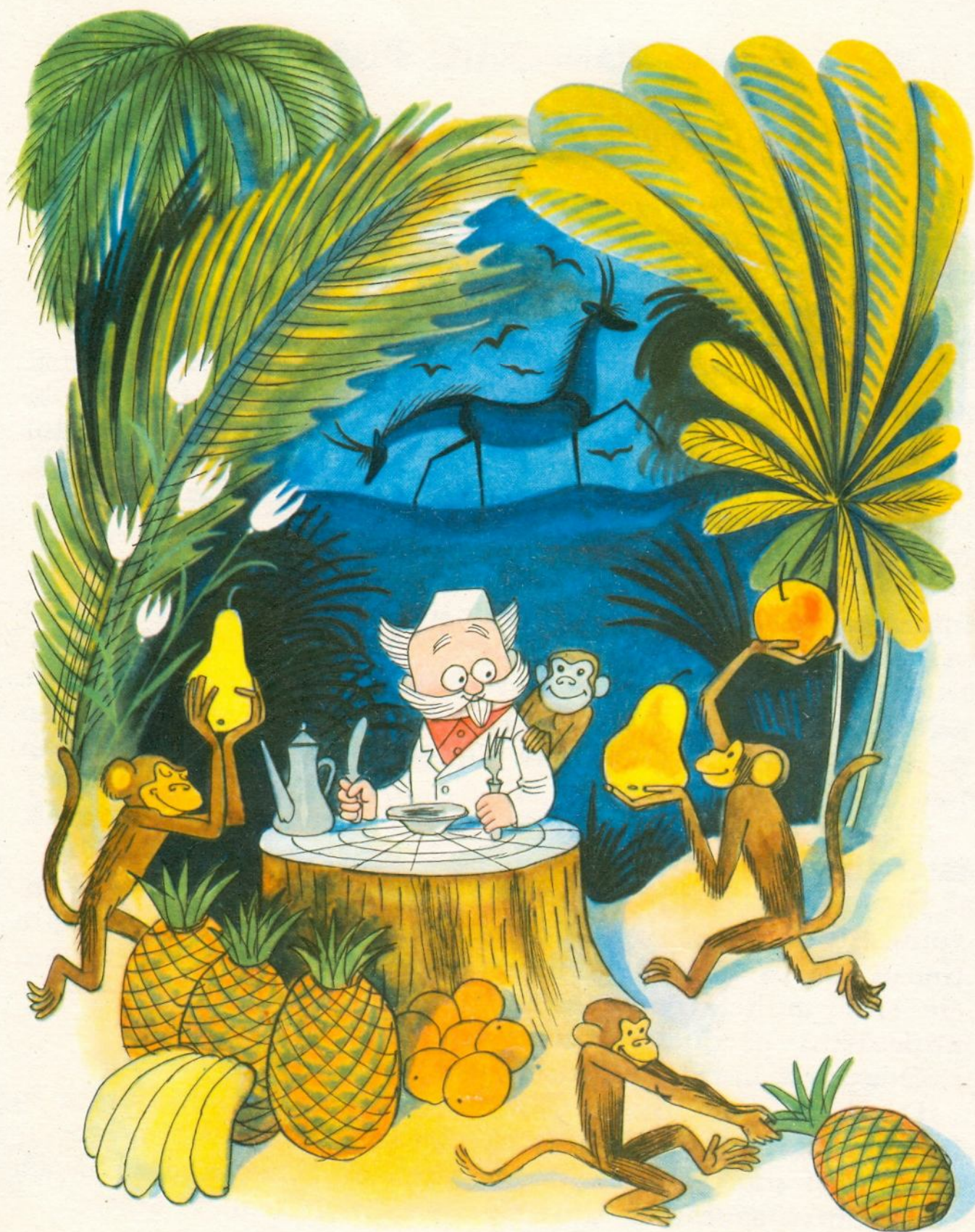
— Așa e, așa e! E adevărat! strigă Cici. Doctorul nostru e atît de vesel și de cutezător! În casa lui trăim nestingheriți! Iar în vecini, la doi pași de el, stau Tania și Vania. Ei o să te îndrăgească tare mult, o să vezi, o să-ți fie cei mai buni prieteni.

— Dacă-i așa, mă învoiesc! rosti Tragempinge voios, înclinîndu-și în fața doctorului cînd un cap, cînd celălalt.

MAIMUȚELE ÎȘI IAU RAMAS BUN DE LA DOCTOR

Curînd se înfățișară maimuțele și-l poftiră pe Aumădoare la masă. De rămas bun îi pregătiseră un ospăț grozav: mere, banane, miere, curmale, caise, portocale, ananas, nuci, stafide!

— Trăiască doctorul Aumădoare! strigară ele. Este cel mai bun om de pe pământ!

Apoi dădură fuga în pădure de unde rostogoliră un pietroi uriaș.

— Piatra asta, ziseră ele, va sta pe locul unde doctorul Aumădoare a vindecat bolnavii. Ea va fi monumentul ridicat în cinstea doctorului cel bun.

Doctorul își scoase pălăria, se înclină dinaintea maimuțelor și zise:

— Rămâneți cu bine, dragi prieteni! Vă mulțumesc pentru dragostea ce-mi purtați. Curînd o să mă întorc iarăși la voi. Pînă atunci o să-i las aici pe Crocodil, pe papagalul Carudo și pe maimuța Cici. Ei s-au născut în Africa, se cuvine deci să rămînă în Africa. Aici trăiesc frații și surorile lor. Rămâneți cu bine!

— Nu, nu! strigară într-un glas Crocodilul, Carudo și maimuța Cici. Ni-s dragi frații și surorile noastre, dar nu vrem să ne despărțim de tine!

— Și mie o să-mi fie urît fără voi, zise doctorul. Dar n-o să rămâneți aici pentru vecie! Peste trei-patru luni o să mă întorc să vă iau îndărăt. Și o să fim iarăși împreună.

— Dacă-i așa, rămînem, răspunseră animalele. Dar ai grijă, să te întorci degrabă!

Doctorul își luă prietenos rămas bun de la toți și o porni voinicește la drum. Maimuțele plecară să-l conducă. Toate țineau morțiș să strîngă mîna doctorului Aumădoare. Cum ele erau multe, treaba asta dură pînă în faptul serii. De-atîta strîns, pe doctor începu să-l doară mîna.

Odată cu înserarea îi aștepta o năpastă.

După ce trecu peste rîu, doctorul se pomeni iarăși în țara lui Barmaleus, tîlharul cel fioros.

— Ssst! șopti Bumba. Vorbiți, vă rog, mai încet. Să nu care cumva să cădem din nou în captivitate.

ALTE NECAZURI ȘI BUCURII

Nici nu rostise bine aceste cuvinte, cînd din pădurea cea întunecoasă dădură năvală slujitorii lui Barmaleus și se aruncară asupra doctorului cel blînd. Îl așteptau de multă vreme.

— Aha! strigară ei. În sfîrșit, te-am prins! Acum n-o să ne mai scapi!

Ce să facă? Unde să se ascundă de vrăjmașii necruțători?

Dar doctorul nu se pierdu cu firea. Cît ai clipi din ochi sări pe Treagempinge, iar acesta porni în galop, aidoma celui mai iute armăsar. Slujitorii lui Barmaleus—după el. Dar cum Tragempinge avea două capete, îi mușca pe toți cei care încercau să se apropie pe la spate. Pe alții îi luă în coarne și-i aruncă în mărăcini.

Desigur, Tragempinge n-ar fi izbutit niciodată să-i biruiască pe toți bandiții. Dar în ajutorul doctorului săriră prietenii lui credincioși. Ca din pămînt apăru Crocodilul și începu să-i înhațe pe tîlhari de călcîiele goale. Cîinele Avva se năpusti asupra lor cu un urlet înfricoșător și, doborîndu-i la pămînt, le înfipse colții în beregată. Iar sus, printre crengile copacilor, alerga maimuța Cici și arunca în tîlhari cu nuci de cocos.

Tîlharii cădeau, se văitau de durere și pînă la urmă fură nevoiți să bată în retragere. Rușinați, o rupseră la fugă în adîncul pădurii.

— Ura! strigă Aumădoare.

— Ura! strigară animalele.

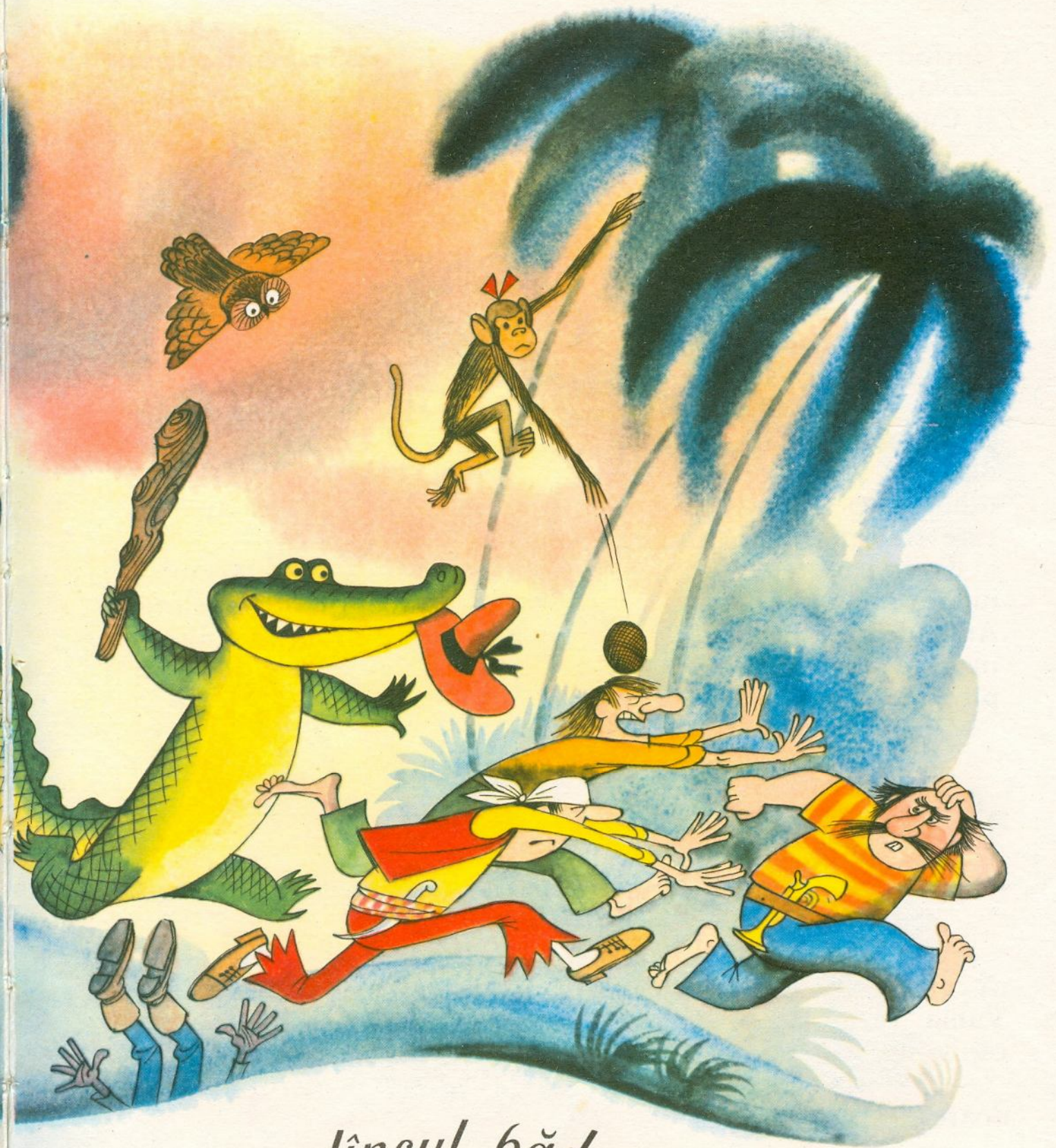
— Acum putem și noi să ne odihnim, zise purcelușul Groh-Groh. Să ne culcăm aici pe iarbă. Am obosit cu toții și ne e somn.

— Nu, prieteni! grăi doctorul. Trebuie se ne grăbim. Dacă mai zăbovim mult, nu mai avem scăpare.

Porniră mai departe, alergînd cît îi țineau picioarele.

Ruşinaţi, o rupseră la

fugă în adîncul pădurii.

Curînd Tregempinge ajunse cu doctorul pe țărmul mării. Acolo, în golf, lîngă o stîncă înaltă, se afla o corabie mare și frumoasă. Era corabia lui Barmaleus.

— Sîntem salvați! strigă doctorul bucuros.

Pe corabie nu se afla nimeni. Doctorul și toate animalele sale se urcară degrabă pe punte și ridicară pînzele ca să pornească în largul mării. De-abia se desprinseseră de țărm, cînd din pădure apăru în goană Barmaleus.

— Stați! strigă el. Stați! Așteaptă! Unde pleci cu corabia mea? Întoarce-te numaidecît!

— Nu! strigă doctorul către tîlhar. Nu vreau să mă întorc la tine. Ești un nemernic. Mi-ai chinuit animalele și m-ai azvîrlit în închisoare. Ai vrut să mă omori. Mi-ești dușman și te urăsc! Ți-am luat corabia ca să nu mai tîlhărești pe mare! Să nu mai jefuiești corăbiile fără apărare care trec pe lîngă țămurile tale.

Barmaleus se mînie cumplit: fugea de-a lungul țărmului, înjura, amenința cu pumnii și arunca cu pietre. Dar doctorul Aumădoare rîdea de el. Pe corabia lui Barmaleus, el ajunse în țara sa și peste cîteva zile acostă în locul de unde plecase.

TRAGEMPINGE ȘI VARVARA

Avva, Bumba, Kika și Groh-Groh erau tare bucuroși că ajunseseră acasă. Pe țărm îi zăriră pe Tania și pe Vania cara săreau în sus de bucurie. Lîngă ei se afla căpitanul Robinson.

— Să trăiești, căpitane Robinson! strigă doctorul Aumădoare de pe corabie.

— Să trăiești, să trăiești, doctore! răspunse căpitanul Robinson. Ai călătorit bine? Ai izbutit să lecuiești maimuțele bolnave? Dar ia spune, ce-ai făcut cu corabia mea?

— Vai, răspunse doctorul, corabia ta a pierit! S-a sfărîmat de stînci chiar lîngă țărmul Africii. Dar ți-am adus o corabie nouă, mai bună decît a ta.

— Îți mulțumesc! răspunse Robinson. Bag de seamă că-i o corabie grozavă. Și a mea era bună, dar asta-ți ia ochii de mare și frumoasă ce e.

Doctorul își luă rămas bun de la Robinson, încălecă pe Tragempinge și porni spre casă. Pe fiecare stradă, pe unde treceau, îi ieșeau în întîmpinare gîște, pisici, curcani, cîini, porci, vaci, cai, strigînd cît puteau de tare:

— Malacucea! Malacucea!

În limba animalelor asta înseamnă: „Trăiască doctorul Aumădoare!”

Păsărelele din tot orașul se adunaseră în stoluri și zburau deasupra doctorului, cîntîndu-i cîntece voioase.

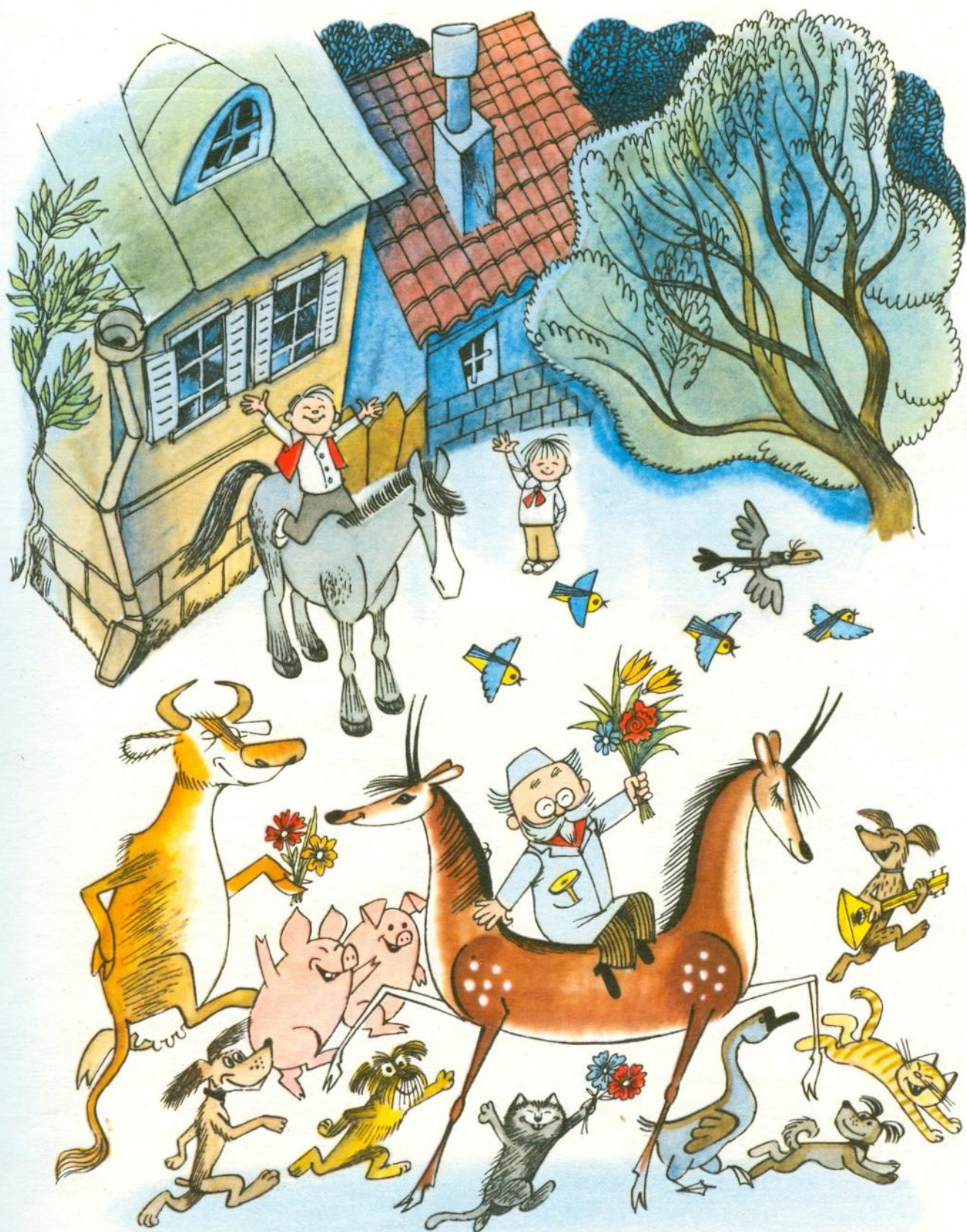
El era bucuros că s-a întors acasă.

În cabinetul doctorului locuiau, ca și înainte, aricii, iepurii și veverițele. La început se cam speriară de Tragempinge, dar pe urmă se obișnuiră cu el și îl îndrăgiră.

Cînd îl văzură pe Tragempinge, Tania și Vania începură să rîdă, să țipe și să bată din palme de bucurie. Vania îl cuprinse cu brațele pe după un gît, iar Tania pe după celălalt. Un ceas întreg îl mîngîiară și-l dezmiardă. Apoi, de bucurie, se prinseră de mîini și începură să danseze „tkella”, dansul cel vesel al maimuțelor, pe care-l învățaseră de la Cici.

— Vedeți? zise doctorul. Mi-am ținut făgăduiala: v-am adus din Africa un dar minunat, cum n-a mai primit vreodată un copil. Sînt tare bucuros că vă place.

La început Tragempinge se ferea de oameni, se ascundea cînd în pod, cînd în pivniță. Pe urmă s-a obișnuit și ieșea

în grădină, ba chiar îi făcea plăcere că oamenii se adunau să-l privească, zicându-i cu duioșie Minunea naturii.

Nu trecuse nici o lună, și cutreiera străzile orașului împreună cu Tania și Vania, care nu se mai despărțeau de el. Mereu veneau copiii, rugându-l să-i plimbe călare. Nu refuza pe nimeni: se lăsa numaidecât în genunchi, băieții și fetițele se urcau pe spinarea lui, iar el îi purta prin tot orașul, pînă la țărmul mării, dînd vesel din cele două capete.

Tania și Vania îi împletiseră în coama lungă frumoase panglici multicolore și-i atîrnaseră de fiecare gît cîte un clopoțel de argint. Clopoțelii scoteau sunete zglobii, iar cînd Tragempinge mergea prin oraș, se auzea de departe: cling-cling, cling-cling, cling-cling! Auzind acest sunet, oamenii dădeau fuga în stradă să se mai uite o dată la animalul cel miraculos.

Varvara cea rea a vrut și ea să se plimbe călare pe Tragempinge. Într-o zi încălecă pe el și începu să-l înghiontească cu umbrela:

— Mîna mai repede, măgar cu două capete!

Tragempinge se mînie, urcă în fugă pe stînga cea mai înaltă de pe țărm și o azvîrli pe Varvara în mare.

— Ajutor! Ajutor! strigă Varvara.

Dar nimeni nu se grăbea s-o salveze.

— Avva, Avva, dragă Avva! Ajută-mă să ies la mal! strigă ea.

Dar Avva-i răspunse:

— Hîrrr!...

În limba animalelor asta înseamnă: „Nu vreau să te salvez, fiindcă ești rea și ticăloasă!”

Prin apropiere plutea corabia bătrînului căpitan Robinson. El aruncă Varvarei o frînghie și o scoase din apă. Tocmai atunci pe țărm trecea doctorul Aumădoare cu animalele sale.

— Du-o undeva cît mai departe! strigă el căpitanului

Robinson. Nu vreau să mai stea în casa mea și să-mi chinuiască animalele.

Căpitanul Robinson o duse departe-depart, pe o insulă pustie, unde nu mai supăra pe nimeni.

Doctorul Aumădoare trăia fericit în căsuța lui și din zori și până-n seară vindeca păsări și animale, care veneau la el din toate colțurile lumii.

Astfel au trecut trei ani și cu toții erau fericiți.

